

Arrest

nr. 238 269 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de Unie, die verzoeker had ingediend op 3 september 2019, met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.09.2019 werd ingediend door:

*Naam: M.
Voornaam: H.
Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: 23.09.1980
Geboorteplaats: Tunis
Identificatienummer in het Rijksregister: ...
Verblijvende te: ...*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw D. N. S. M. (RR: 96.02.23 422-45) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt betrokkene een werkloosheidattest van het ABW Werkloosheidsdienst Ronse voor op naam van de referentiepersoon, met een overzicht van de werkloosheidsuitkeringen die zij ontving in september, oktober en november 2019. Er dient vastgesteld te worden dat uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de actuele inkomsten van de referentiepersoon bestaan uit een werkloosheidsuitkering. Echter werden geen bewijzen voorgelegd dat de Belg die zich wenst te laten vervoegen actief op zoek is naar werk, waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verder legt betrokkene zelf ook een arbeidscontract en loonfiches van Randstad voor. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is bij deze overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, er werd vastgesteld dat de voorgelegde inkomsten niet mee in overweging kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet niet aan één van de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de inkomsten van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoekers referentiepersoon over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dat verzoeker, die samenwoont met de Belgische referentiepersoon, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt. Verzoeker heeft bewijzen van deze inkomsten uit tewerkstelling bij zijn aanvraag neergelegd.

Dat derhalve geenszins door verweerder op een afdoende manier werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

3.

Dat nu verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan hem toch anno 2020 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat, nu verzoeker te Ronse samenwoont met de Belgische referentiepersoon en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat, wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft, zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België). De wetgever heeft met het instellen van de inkomensvereiste uit art. 40ter, tweede lid, Vw. “beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van de gezinshereniging ten laste vallen van de overheid” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8).

Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid Vw., waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of partner, waarmee de Belgische gezinshereniger samenwoont, uit tewerkstelling genereert en waarover de Belgische gezinshereniger dan ook beschikt, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

4.

Verzoeker wil voorts verwijzen naar het tweede verslag van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over de toepassing van de Richtlijnen 90/364, 90/365 en 93/96 (verblijfsrecht) (Richtlijn 90/364 werd ondertussen vervangen door 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Hierin wordt het begrip "beschikken over toereikende bestaansmiddelen" verduidelijkt en wordt door de Commissie uitdrukkelijk gesteld dat met de eis dat deze bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de betrokkene zelf, of van zijn echtgenote of kinderen, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd welke in strijd is met de richtlijn :

De herkomst van de toereikende bestaansmiddelen in het kader van Richtlijn 90/364

Hoewel Richtlijn 90/364 geen bepalingen bevat betreffende de herkomst van de toereikende bestaansmiddelen van de burgers van de Unie die op grond van deze richtlijn aanspraak maken op het verblijfsrecht, eisen bepaalde lidstaten dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen moeten beschikken en aanvaarden zij geen bestaansmiddelen die afkomstig zijn van andere personen dan de echtgenoot of kinderen.

De Commissie meent dat met de eis dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen beschikken of dat deze enkel van de echtgenoot of kinderen afkomstig mogen zijn, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd die in strijd is met de richtlijn, die niet uitsluit dat de toereikende bestaansmiddelen afkomstig zijn van een derde, met name een ouder of ongehuwde partner. Zij heeft in die zin aanmaningsbrieven gestuurd.

Het Hof van Justitie herhaalt in zijn arrest dd. 16 juli 2015 dat, overeenkomstig vaste rechtspraak, het begrip "beschikken" over voldoende bestaansmiddelen betekent dat die bestaansmiddelen de Unieburgers ter beschikking staan, zonder dat het minste vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die middelen.

Het Hof stelt duidelijk dat een deel van de bestaansmiddelen waarover de Unieburger beschikt, afkomstig is van middelen die de derdelander echtgenoot haalt uit de activiteit die hij in het gastland uitoefent, belet dus niet dat aan de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 is voldaan.

5.

Verzoeker wil tegens benadrukken dat hulp en bijstand aan elkaar een plicht is voor echtgenoten in het primair huwelijksstelsel (art. 213 B.W.) zodat het evident is dat zijn persoonlijke inkomsten bijdragen aan het gezinsbudget.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers Belgische referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

6.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoekers Belgische referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van verzoekers persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers Belgische referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

7.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.1.2. Verzoeker diende een aanvraag in voor de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, en dit op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Volgens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet, bij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De verwerende partij is in de bestreden beslissing van oordeel, enerzijds dat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen, omdat geen bewijzen werden voorgelegd dat zij op zoek is naar werk, en anderzijds dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf, omdat het de Belgische onderdaan is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoeker laat het motief betreffende het niet in aanmerking nemen van de werkloosheidsuitkering ongemoeid.

Wat betreft zijn argument dat ook rekening moest worden gehouden met zijn eigen inkomen, en niet afdoende werd gemotiveerd waarom dit in casu niet het geval is, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij heeft gesteld dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, en dat deze voorwaarde enkel in hoofde van de referentiepersoon wordt voorzien. Ter ondersteuning van haar standpunt verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019.

In het voormelde arrest heeft het Grondwettelijk Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de erin opgenomen term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. Het Hof heeft geen graten gezien in deze interpretatie, en gesteld dat ze de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met zijn eigen inkomsten. Evenmin toont hij aan dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker overigens niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. (RvS 6 november 2019, nr. 245.995)

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van “*artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging.*”

Verzoeker stelt :

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu werd verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.”

2.2.2. Bij de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat er geen aanknopingen zijn met het Unierecht. Verzoeker kan niet nuttig verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat ze enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, verzoeker te horen over zijn gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

Daargelaten de vaststelling dat artikel 41 van het Handvest, bij gebrek aan aanknopingen met het Unierecht, niet van toepassing is, moet er nog op worden gewezen dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag die door verzoeker werd ingediend, en in het kader waarvan hij de aanspraken die hij meent te kunnen laten gelden ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan het bestuur ter kennis heeft kunnen brengen, zodat het doel van het recht om te worden gehoord is bereikt.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS